

РЕШЕНИЕ

№ 588

гр. София, 24.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 31.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **2001** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 53, ал. 4 от Закона за акцизите и данъчните складове (ЗАДС), вр. чл. 145 - 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на „Винал“ АД, ЕИК[ЕИК] срещу решение № Р-142/32-45441/11.2.2020 г. на директора на Агенция „Митници“, с което е отнет лиценз №128 за управление на данъчен склад за производство и складиране на акцизни стоки с идентификационен номер на лицензиран складодържател № BGNSA00046000 и идентификационен номер на данъчен склад BGNSA00046001 с адрес на склада [населено място], [улица].

Жалбоподателят „Винал“ АД твърди, че решението е постановено при допуснати съществени процесуални нарушения. Административното производство е започнало по инициатива на директора на ТД Д., по реда на чл. 53, ал. 3, вр. ал. 1, т. 3 ЗАДС. В това производство жалбоподателят, като лицензиран складодържател, е следвало да бъде конституиран като заинтересована страна, на основание чл. 27 АПК. Не е уведомяван по какъвто и да е начин за образуваното производство, поради което твърди, че са нарушени чл. 34 и чл. 35 АПК.

Твърди, че оспореното решение не съдържа необходимите по чл. 59, ал. 2 АПК реквизити – не е посочен издател на акта.

Твърди, че чл. 53, ал. 2, т. 1 ЗАДС не съответства на духа и смисъла на правото на ЕС – налице е некоректно транспониране и завишаване на намесата на държавата и администрацията в дейността на лицензираните складодържатели.

Твърди, че е налице незаконосъобразно прилагане на материалния закон. Това е така доколкото е предвидено отнемане на лиценз за „тежко“ или „повторно“ нарушение на ЗДС. Същевременно юридическите лица не могат да носят отговорност за административни нарушения, а по отношение на тях се налага имуществена санкция. Отговорността на юридическите лица е обективна, безвиновна; не се свързва с виновно поведение. Същевременно, административното нарушение може само виновно да бъде извършено. От друга страна, санкцията се налага не за нарушение, а за неизпълнение на задължения при осъществяване дейността на юридическите лица.

В писмените си бележки излага съображения и относно незаконосъобразността на наказателните постановления, с които е наложена имуществена санкция, както и относно водено срещу жалбоподателя ревизионно производство.

Следва да се съобрази и решението на Съда на ЕС, постановено по отправеното по това дело преюдициално запитване и по-специално в частта, в която следва да се извърши преценка доколко имуществената санкция и решението за отнемане на лиценза за склад трябва да се считат за санкции с наказателноправен характер, то чл. 50 от Хартата може да бъде пречка за прилагане на решението, с което е отнет лиценз на „Винал“ АД. Същевременно твърди, че отнемането на лиценз има санкционен характер, който е по-тежък дори и от налагането на имуществена санкция. При тяхното кумулиране не е съобразена целта на закона, както и принципите на пропорционалност и съразмерност, съобразно извършеното от жалбоподателя. От друга страна, при съпоставка с установените в ревизионното производство задължения следва да се има предвид, че имуществената санкция многократно надвишава установените в ревизионното производство задължения. Ето защо моли да се отмени оспореното решение. Претендира разноски.

Ответникът - директорът на Агенция „Митници“ оспорва жалбата. Твърди, че оспореното решение е издадено при наличие на влязло в сила наказателно постановление, обект на съдебен контрол. Въз основа на него той е бил длъжен да постанови оспореното решение.

С оглед на Решението на СЕС, постановено по дело № С-820/21, по преюдициално запитване по настоящия спор следва да се има предвид, че и имуществената санкция, и отнемането на лиценза са постановени в съответствие с действащата правна уредба, при наличие на предвидените в нея предпоставки, като не е налице дублиране на две санкции доколкото не са налице две еднакви деяния. Решението за отнемане на лиценза е постановено вследствие предходна наложена санкция. При правното регламентиране на тези две мерки твърди, че е спазена пропорционалността. Аргумент в тази насока е това, че само за тежки нарушения е предвидено отнемане на лиценз. Жалбоподателят може да продължи дейността си като складодържател като поиска издаване на нов лиценз. Ето защо иска да се отхвърли жалбата. Претендира разноски. Прави евентуално възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура взе становище по жалбата.

Административен съд София град, 64 състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

От представените по делото доказателства се установява следното:

„Винал“ АД е бил лицензиран складодържател по смисъла на чл.4, т.2 от Закона за акцизите и данъчните складове - лице, което в съответствие с разпоредбите на ЗАДС

има лиценз да произвежда и/или складира, да получава и изпраща акцизни стоки под режим на отложено плащане на акциз.

Съгласно дадения лиценз, разрешените за осъществяване операции в данъчния склад са: ферментация, купажиране и отлежаване на вина от грозде и плодове, изваряване на виноматериали, вино и плодови каши, производство, отлежаване и купажиране на ракии от грозде и плодове, производство на водка и джин, производство на дестилати и междинни продукти от вино и плодове, производство на бренди, вермути и ликьори, получаване на смеси от ароматични вещества и екстракти от плодове и билки, които ще се влагат в производството на ароматизирани вина - бели, червени и розе.

С решение № Р-142/32-45441/11.2.2020 г. на директора на Агенция „Митници“ е отнет лиценз № 128 за управление на данъчен склад за производство и складиране на акцизни стоки с идентификационен номер на лицензиран складодържател № BGNSA00046000 и идентификационен номер на данъчен склад BGNSA00046001 с адрес на склада [населено място], [улица] с мотива, че е постановено влязло в сила решение № 37/16.1.2020 г., на Административен съд – Плевен.

С решението № 37/16.1.2020 г., на Административен съд – Плевен е потвърдено наказателно постановление № 318/24.2.3028 г. на началника на Митница Свищов, с което е наложена на „Винал“ АД, ЕИК[ЕИК] имуществена санкция в размер на 248 978 лв. Решението на съда е окончателно.

Установява се, че на „Винал“ АД е била възложена ревизия със заповед за възлагане на ревизия № BG005800-РК24-Р1/18.04.2017 г. на началник Митница Столична. В това производство е била извършена проверка на физическите наличности на акцизните стоки в данъчен склад на „ВИНАЛ“ АД, в периода от 03.05.2017 г. до 10.05.2017 година. Резултатите от проверките са били документирани с протоколи за извършена проверка (ПИП) №№ 492/03.05.2017 г., 503/04.05.2017 г., 510/05.05.2017 г., 516/09.05.2017 г. и 523/10.05.2017 година. Било е измерено количеството на съдържащата се течност, съответно алкохолното съдържание на всяка, реалната температура, както и е извършено приравняване на алкохолното съдържание към температура от 20°C.

На 24.11.2017 г. е издаден ревизионен доклад № BG005800-РК24-РД/8. На 11.12.2017 г., На 22.12.2017 г. е издаден ревизионен акт № BG005800-РК24-РА8, който не е бил обжалван и е влязъл в сила на 05.01.2018 година.

С ревизионен акт № BG 005800РК-24 РА/8, е установено задължение за заплащане на акциз в размер на 4 261,89 лв. за период 01.01.2012г.- 03.05.2017г.; начислени са лихви от 277,59 лв. към 22.12.2017 г.

В рамките на ревизионното производство е извършена проверка по делегация. Извършена е проверка за наличностите към 3.5.2017 г. Издадени са и протоколи за проверка № 492/3.5.2017 г.; № 503/4.5.2017 г.; № 510/5.5.2017 г.; № 516/9.5.2017 г.; № 523/10.5.2017 г. Проверката е извършена от Митница Свищов, в резултат на която е изготвен протокол № BG 004300 - BG 005800-РК-24 – 8/ 28.6.2027 г., видно от който при извършване на проверка на данните за наличности за периода 3-10.5.2017 г., съпоставени с „Дневник на складова наличност“ към 3.5.2017 г., са установени липси.

В резултат на тази проверка на „Винал“ АД е съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 88/26.07.2017 г. – за неизпълнение на задължения по чл.43, ал.1, т.1, във връзка с чл.84, ал.7 и чл.20, ал.2, т.8 от ЗАДС, а именно: неизпълнение на задължението за начисляване на дължимия акциз с издаването на акцизен данъчен документ, към 30.06.2017 година. Прието е, че до

момента на съставянето на акта лицензираният складодържател не е изпълнил изискването за издаване на акцизни данъчни документи по чл.84, ал.1, т.1 от ЗАДС, в изпълнение на изискването на чл.43, ал.1, т.1 от ЗАДС.

На 24.01.2018 г. наказващият митнически орган е издал наказателно постановление № 318/2017 година. В него изцяло е възприел описаните в АУАН № 88/26.07.2017 г. обстоятелства, както и от доказателствата по извършената проверка е приел, че «Винал» АД, в качеството си на лицензиран складодържател на данъчен склад, не е изпълнил задължения си по чл.43, ал.1, т.1, във връзка с чл.84, ал.7 и чл.20, ал.2, т.8 от ЗАДС, а именно: да начисли дължимия акциз с издаването на акцизен данъчен документ на дата 30.06.2017 г. и е квалифицирал това като административно нарушение по чл.112, ал.1 от ЗАДС. Определил е на дружеството административно наказание "имуществена санкция" в размер към минимума на предвиденото за това нарушение наказание и представляващ двойния размер на неначисления акциз, в случая сумата от 248 978 лева.

По делото е прието заключение по допуснатата съдебна експертиза, от което е посочено, че констатираните в ревизионното производство липси са различни от липсите, констатирани от проверката. Вещото лице е установила разлика в констатациите по НП № 318/2017 г.– т. 2 от заключението.

По искане на жалбоподателя, с определение № 9792/0.12.2021 г. настоящият състав отправи преюдициално запитване до Съда на Европейските общности както следва:

Как следва да се тълкува чл. 16, пар. 1, от Директива 2008/118/ЕО, в частта, в която се предвижда, че разрешение за откриване и управление на данъчен склад се дава при условия, които органите имат право да определят с оглед предотвратяване на всякакво евентуално избягване на данък или злоупотреби; какво следва да бъде съдържанието на тези условия с оглед постигане на целите по предотвратяване и избягване на данък или злоупотреби.

Как следва да се тълкува забраната за дискриминация по т. 10 от Преамбюла от Директива 2008/118/ЕО.

Как следва да се тълкуват посочените норми и следва ли тълкуването да е в смисъл, че предоставят правната възможност в националното право да се предвиди правна уредба, каквато е в нормите на чл. 53, ал. 1, т. 3, вр. чл. 47, ал. 1, т. 5 ЗАДС, доколкото последните норми предвиждат отнемане на лиценза безусловно и занапред, безсрочно и неограничено във времето, едновременно с вече наложена санкция, за същото деяние.

По това искане бе образувано преюдициално дело № С-820/21 г., по което бе постановено решение от 14 септември 2023 г., чийто диспозитив е следният:

Член 16, параграф 1 от Директива 2008/118/ЕО на Съвета от 16 декември 2008 година относно общия режим на облагане с акциз и за отмяна на Директива 92/12/ЕИО във връзка с принципа на пропорционалност трябва да се тълкува в смисъл, че допуска национална правна уредба, която за нарушение на режима на облагане с акциз, считано за тежко от националната правна уредба, предвижда отнемане на лиценза за управление на данъчен склад, кумулативно с вече наложена за същите деяния имуществена санкция, стига това отнемане — с оглед по-специално на окончателния си характер — да не представлява непропорционална спрямо тежестта на нарушението мярка.

	В случай че тези две санкции имат наказателноправен характер, член 50 от Хартата на основните права на Европейския съюз трябва да се тълкува в смисъл, че допуска такава национална правна уредба, при условие че:
--	--

	– възможността за кумулиране на тези две санкции е предвидена от закона,
	– националната правна уредба не позволява преследване и санкциониране на едни и същи деяния въз основа на едно и също нарушение или при преследване на една и съща цел, а предвижда единствено възможността за кумулиране на производства и санкции въз основа на различни правни норми,
	– тези производства и санкции имат взаимно допълващи се цели, които евентуално се отнасят до различни аспекти на едно и също разглеждано неправомерно поведение, и
	– съществуват ясни и точни правила, които дават възможност да се предвиди кои действия и бездействия могат да бъдат предмет на кумулиране на производства и санкции, както и възможност за координиране между различните органи; двете процедури са били проведени достатъчно координирано и близко във времето и евентуално наложената санкция по повод на първата по време процедура е била взета предвид при преценката на втората санкция, така че тежестта за съответните лица, която произтича от такова кумулиране, да се ограничава до строго необходимото и съвкупността от наложените санкции да съответства на тежестта на извършените нарушения.

При така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:
По допустимостта:
Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК от лице с право и интерес от оспорване срещу утежняващ индивидуален административен акт, който подлежи на пряк съдебен контрол на основание чл. 63, ал. 4 от ЗАДС. Тя е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.
Разгледана по същество, жалбата е основателна.
Съгласно чл. 168 от АПК, извършвайки контрол за законосъобразност на обжалвания

акт, съдът не се ограничава с основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените доказателства да провери законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

По компетентността на органа:

На основание чл. 53, ал. 3 от ЗАДС компетентен да издаде решение като процесното е председателят на Агенция „Митници“, именно който е постановил и оспорения акт.

По процедурата:

Съдът, при извършване на проверка относно спазване на процесуалните норми намира, че не е налице съществено процесуално нарушение.

Действително не се установява /като тежестта на доказване е на ответника/ жалбоподателят като заинтересована страна по смисъла на чл. 26, ал. 1 АПК да е бил уведомен за образуваното производство по отнемане на лиценза, по реда на цитираната норма.

Уведомяването на заинтересованите граждани и организации за откритото административно производство е предназначено от една страна да им даде възможност своевременно да защитят интересите си, а от друга - да създаде предпоставки за попълване на преписката с най-пълна информация за фактите и обстоятелствата от значение за изясняване на случая. Преценката обаче дали неизпълнението на задължението на административния орган по [чл. 26, ал. 1 от АПК](#) е повлияло или е могло да повлияе на съдържанието на крайния акт трябва да е конкретна с оглед конкретната фактология.

В процесния случай неуведомяването за началото на производството действително съставлява нарушение по смисъла на [чл. 26, ал. 1 от АПК](#), но това нарушение не е от категорията на съществените, тъй като жалбоподателят е имал процесуалната възможност да защити правата си в производството пред съда, както и да представи всички необходими доказателства, сочещи на неправилност на обжалвания от него административен акт. Съществено процесуално нарушение би било налице тогава, когато извършването (или неизвършването) на дадено действие не може да бъде повторено и то има последици, които са непреодолими.

Оспореното решение е издадено в съответствие с изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 1-7 АПК, вкл. и съдържа наименование на органа, който го е издал – председателят на Агенция „Митници“.

По материалната законосъобразност:

Съгласно [чл. 53, ал. 3, вр. чл. 53, ал. 1, т. 3, вр. чл. 53, ал. 2, т. 1 ЗАДС](#) предоставеният лиценз за управление на данъчен склад се прекратява с решение на директора на Агенция "Митници", когато лицензираният складодържател престане да отговаря на условията по [чл. 47](#).

Съгласно чл. 47 ЗАДС

Чл. 47. (1) (Предишен текст на чл. 47 - ДВ, бр. 105 от 2006 г., в сила от 01.01.2007 г.) Лицензиран складодържател може да бъде лице, което:

.....

5. (изм. - ДВ, бр. 63 от 2006 г., в сила от 04.08.2006 г., доп. - ДВ, бр. 95 от 2009 г., в сила от 01.12.2009 г.) не е извършило тежко или повторно нарушение по този закон, с изключение на случаите, когато административнонаказателното производство е приключило със сключването на споразумение;

В случая безспорно се установява, че по отношение на жалбоподателя е издадено влязло в сила наказателно постановление за нарушение по чл. 112 ЗАДС. Последната норма предвижда:

Чл. 112. (1) Лице, което, като е задължено, не начисли акциз, се наказва с имуществена санкция в двоен размер на неначисления акциз, но не по-малко от 500 лв.

Предвид изложеното и като съобрази представените по делото доказателства, както и цитираните приложими норми следва да се приеме, че в процесния случай установената фактическа обстановка формално покрива предпоставките на тези норми, в резултат на което следва да се постанови акт за отнемане на лиценза.

Същевременно обаче съдът следва да съобрази и постановеното и цитирано по-горе решение на СЕС по отправеното по това дело преюдициално запитване. В решението си съдът е последователен в своята практика относно спазване на принципа на пропорционалност, както и принципът *pop bis in idem*, залегнал в чл. 50 от Хартата на основните права на Европейския съюз – така т. 34 от процесното решение на СЕС.

При спазване на дадените в това решение на СЕС указания относно тълкуване на правото в конкретния казус настоящият състав намира, че в процесния случай едновременно налагане на имуществена санкция в двоен размер на установените липси, както и безсрочното отнемане на лиценза на складодържателя за неограничен период от време не съответстват на посочените по-горе принципи.

На първо място, следва да се съобрази даденото тълкуване, че наложената с наказателното постановление имуществена санкция и отнемането на лиценза могат да имат наказателно-правен характер /така т.36-59 и по-специално т. 59/. При извършване на проверката по т.59 настоящият състав намира, че това е именно така. Налице са и трите критерии по чл. 50 от Хартата.

На първо място /съобразно т. 48 от решението/, това е така доколкото имуществената санкция е „административна санкция“ съгласно заключението по, както и доколкото отнемането на лиценз също има за цел да осигури принуда, санкция. Независимо от квалификацията им по вътрешното право, те имат санкционен характер.

На второ място, тези две „санкции“ са за едно и също деяние, те имат наказателно правен характер, т.е. имат за цел да осъществят репресия във връзка с определено незаконосъобразно поведение, вкл. и превенция. Тези мерки въобще нямат за цел да поправят вреди /в този смисъл т. 51/.

На следващо място, настоящият състав намира, че е налице и третата от кумулативно необходимите предпоставки, а именно високата степен на тежест на наказанието.

От една страна, при определяне на имуществената санкция в административно-наказателното производство, е наложена такава в двоен размер на неначисления акциз. При определяне на този размер в това производство не се установява да е отчетен принципът на пропорционалност, който следва да се отчете и съобразно съществуващата практика на СЕС.

В този смисъл, в първото административно-наказателно производство е следвало /но не се установява да е сторено това/ да се вземат предвид

критериите и насоките, дадени в решение на СЕС № C-544/19 г., както следва /т. 97-100/:

Тежестта на санкцията трябва да съответства на тежестта на съответното престъпление, в случая – административно нарушение, като това изискване произтича от принципа на пропорционалност на наказанията, установен в член 49, параграф 3 от Хартата на основните права на Европейския съюз, както и от член 52, параграф 1 от същата (вж. в този смисъл решение от 4 октомври 2018 г., Link Logistik N&N, C-384/17, EU:C:2018:810).

Принципът на пропорционалност е задължителен, що се отнася не само до определянето на елементите от състава на нарушението, но и до определянето на правилата относно тежестта на глобите и до преценката на обстоятелствата, които могат да бъдат отчитани при определянето на тези глоби (вж. в този смисъл решение от 31 май 2018 г., Z., C-190/17, EU:C:2018:357, т. 40 и цитираната съдебна практика).

Административните или репресивните мерки, предвидени в дадено национално законодателство, не трябва да надхвърлят границите на необходимото за постигането на легитимно преследваните от това законодателство цели (решение от 16 юли 2015 г., Chmielewski, C-255/14, EU:C:2015:475, т. 22 и цитираната съдебна практика).

Строгостта на санкциите трябва да бъде в съответствие с тежестта на наказанието с тях нарушения, включително и като гарантират реално възпиращ ефект, като същевременно съблюдават общия принцип на пропорционалност (вж. решения от 16 юли 2015 г., Chmielewski, C-255/14, EU:C:2015:475, т. 23 и цитираната съдебна практика и от 15 април 2021 г., Braathens Regional Aviation, C-30/19, EU:C:2021:269, т. 38).

Принципът на съразмерност е предвиден и в чл. 55, ал. 1 НК, както и в чл. 27, ал. 2 ЗАНН. Чл. 55, ал. 1 НК предвижда, че при изключителни или многобройни смекчаващи обстоятелства, когато и най-лекото, предвидено в закона наказание се окаже несъразмерно тежко, съдът може да определи наказанието и под най-ниския предел /т. 1/. Чл. 27, ал. 2 ЗАНН предвижда, че при определяне на наказанието се вземат предвид тежестта на нарушението, подбудите за неговото извършване и другите смекчаващи и отегчаващи вината обстоятелства, както и имотното състояние на нарушителя.

В съответствие с дадените указания в т. 109 от решение на СЕС № C-544/19 г. е следвало да се извърши конкретна преценка на пропорционалността на приложимата правна уредба, като вземе предвид по-специално императивните изисквания за санкциониране и превенция, както и извършеното нарушение и размера на действително наложените санкции.

В случая доколкото това не е взето предвид, то при спазване насоките на тълкуване, дадени с процесното решение по процесното преюдициално запитване, несъразмерността на наложената санкция с тежестта на нарушението следва да се вземе предвид при разглеждането ѝ и кумулирането ѝ с оспорената в настоящото производство „санкция“ – решението за отнемане на лиценз. Аргумент в насока на такъв извод следва да се направи въз основа на цитираната в т. 57 от това решение практика на СЕС: „че глоба в размер на 30 % от дължимия данък върху добавената стойност, която се добавя към плащането на данъка, може да се счита за

санкция с висока степен на тежест, така че да се потвърди анализът, според който такава санкция има наказателно-правен характер по смисъла на член 50 от Хартата (вж. в този смисъл решение от 20 март 2018 г., *Menci*, [C-524/15](#), [EU:C:2018:197](#), т. 33)“.

От друга страна, последиците за жалбоподателя са тежки, доколкото отнемането на лиценза не е ограничено във времето, нито съществува правна възможност, при определени условия да се поиска неговото възстановяване. Действително, както се сочи в решението на СЕС от 14 септември 2023 г., постановено по дело № C-820/21 г. кумулирането на тези санкции може да бъде оправдано /т.67 и т.74/.

Но, в случая в чл. 53 от ЗАДС не е предвидена правната възможност на административния орган да извърши преценка съобразно насоките по т. 69 от решението – да не се превишават границите на това, което е уместно и необходимо. Нито е предвидена правната възможност да се извърши преценката съобразно т. 73 – тежестта на наложената санкция /което не се установява да е взето предвид при определянето ѝ/ да бъде съобразено и при кумулирането и отнемането на лиценза. А при всички случаи ответникът е следвало да действа при „обвързана компетентност“. Не е предвидена и правната възможност да се извърши координиране между двата органа при налагане на двете санкции, а в случая налагането на първата санкция е необходимо и задължително условие за отнемане на лиценза, в противоречие с тълкуването, дадено в т. 77 за необходимостта да се осигури координиране между двата органа.

В този смисъл и доколкото не се установява друго, настоящият състав намира, че в случая следва да се приложат направените от Съда извод по т. 79: *„правна уредба като разглежданата в главното производство в случая не позволява степента на тежест на първата санкция да се вземе предвид при преценката на втората санкция, а на органа да прецени дали кумулирането на двете санкции е ограничено до строго необходимото във всеки отделен случай“*.

На последно място, в процесния случай следва да бъде съобразено и спазването на принципа на съразмерност, при тълкуването, дадено в т. 81-91 от решението.

Предвид изложеното по-горе настоящият състав намира от една страна, че наложената имуществена санкция /двоен размер на неначислен акциз/ е несъразмерно тежка на нарушението, сама по себе си. Същевременно тя е още по-тежка при кумулирането ѝ с отнемане на лиценз.

Кое отнемане, на последно място, е както неограничено във времето, така и без да е предвидена правната възможност да се поиска неговото възстановяване при определени условия /в този смисъл и т. 88 и 89 от решението/. Ето защо и при дадените насоки, при извършване в конкретния случай на преценката по т. 91, настоящият състав намира, че кумулирането на всички тези факти е и в нарушение на принципа на пропорционалност.

При съобразяване на горните факти настоящият състав намира, че се налага извод за основателност на искането за отмяна на заповедта за прекратяване на лиценза.

По разноските.

При този изход на делото на основание чл. 143, ал. 1 от АПК на жалбоподателя се следват направените по делото разноси за държавна такса в размер на 50.00 лева, както и 600 лв. за съдебна експертиза. Относно претенцията за присъждане на разноси за адвокатско възнаграждение жалбоподателят е представил доказателства за реалното заплащане на такова в размер на общо 2400 лв. с ДДС /600 лв. за защита по това дело, както и 1800 лв. – за отправяне на преюдициално запитване/, които също следва да се присъдят. Възражението за прекомерност на неоснователно, тъй като размерът му е съобразен както с фактическата и правна сложност на делото, така и с минимално определените задължения такъв съгласно чл. 8, ал. 3 и чл. 9, ал. 5 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Предвид гореизложеното Административен Съд София - град, 64 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалба на „Винал“ АД, ЕИК[ЕИК], решение № Р-142/32-45441/11.2.2020 г. на директора на Агенция „Митници“, с което е отнет лиценз №128 за управление на данъчен склад за производство и складиране на акцизни стоки с идентификационен номер на лицензиран складодържател № BGNCA00046000 и идентификационен номер на данъчен склад BGNCA00046001 с адрес на склада [населено място], [улица].

ОСЪЖДА Агенция „Митници“, [населено място], да заплати на „Винал“ АД, ЕИК[ЕИК] сумата от 3050 лв. разноси.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България.

При подаване на касационна жалба тя следва да бъде придружена доказателства за внесена по сметка на ВАС държавна такса от 70 лв. за Агенция „Митници“, респ. – 370 лв. за „Винал“ АД, ЕИК[ЕИК]. В противен случай жалбата следва да бъде върната.

СЪДИЯ: